

U s n e s e n í

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem Mgr. Davidem Stoškem v insolvenční věci dlužníka: **VÍTKOVICE POWER ENGINEERING a.s.**, IČO: 26823357, Ruská 1142/30, 703 00 Ostrava-Vítkovice, zastoupen Mgr. Petrem Kuhnem, advokátem se sídlem BADOKH - Kuhn Dostál advokátní kancelář s. r. o., 28. října 767/12, 110 00 Praha 1-Nové Město, za účasti Krajského státního zastupitelství v Ostravě, **v rámci dohlédací činnosti**

t a k t o :

Insolvenční soud potvrzuje pokyn zajištěného věřitele č. 388 Česká exportní banka, a.s., ze dne 28.02.2017, udělený dlužníkovi VÍTKOVICE POWER ENGINEERING a.s. (dok. B195 a B141).

O d ů v o d n ě n í :

Podáním ze dne 10.05.2017, doručeným soudu dne 11.05.2017 (B195), navrhl dlužník VÍTKOVICE POWER ENGINEERING a.s. (dále jen „Dlužník“), aby soud přezkoumal pokyn zajištěného věřitele č. 388 Česká exportní banka, a.s. ze dne 28.02.2017 udělený Dlužníkovi podle ust. § 230 odst. 2 IZ, podle kterého se Dlužníkovi zakazuje nakládat s peněžními prostředky ve výši 120.000,-- EUR na účtu Dlužníka č. 503978-0267610019/8090 vedeného věřitelem č. 388.

Věřitel č. 388 Česká exportní banka, a.s. přihlásil do insolvenčního řízení Dlužníka pod č. P397 dílčí pohledávku č. 2, která byla zajištěna zástavním právem k pohledávce Dlužníka na pojistné plnění vůči pojistiteli Allianz pojišťovna, a.s. Toto pojistné plnění bylo Dlužníkovi vyplaceno ve výši 120.000,-- EUR na účet č. 503978/0267610019.

Dlužník ve svém návrhu na přezkoumání pokynu namítá, že v důsledku uhrazení zastavené pohledávky Dlužníka, která sloužila jako předmět zajištění pohledávky č. P397 věřitele č. 388, zanikla zástava a věřitel č. 388 tedy v tomto rozsahu již není zajištěným věřitelem s oprávněním podle ust. § 230 odst. 2 IZ, nadto uvedený pokyn nesměřuje k řádné správě majetku, jak je tato vymezena v ust. § 230 odst. 1 IZ. S ohledem na povolenou reorganizaci, která předpokládá pokračování v provozování závodu dlužníka, je zřejmé, že dlužník nejenže může, ale dokonce musí používat všechny potřebné zdroje, aby dostál své povinnosti řádně

spravovat majetkovou podstatu, provozovat závod, a to i ve prospěch věřitele. Výše uvedený pokyn brání dlužníkovi v provozování závodu bez uvedení relevantního důvodu, za který nelze považovat snahu věřitele zablokovat si peněžní prostředky na účtu dlužníka pro sebe.

Z dokumentů zveřejněných v insolvenčním rejstříku v řízení KSOS 37 INS 10134/2016 soud zjistil následující skutečnosti:

Dopisem ze dne 28.02.2017 (dok. B195 a B141) č.j. 3725/17/O3030 (značka věřitele) udělil věřitel č. 388 jako zajištěný věřitel pokyn podle ust. § 230 odst. 2 zák. č. 1872/2006 Sb., insolvenčního zákona (dále jen „IZ“) ke správě zajištění – zástavnímu právu k pohledávce Dlužníka na pojistné plnění, které podle přihlášky P397-2 sloužilo na základě zástavní smlouvy mezi věřitelem č. 388 a Dlužníkem k zajištění pohledávky, přihlášené pod výše uvedeným číslem a které bylo Dlužníkovi vyplaceno ve výši 120.000,-- EUR (dále jen „Prostředky zajištění“) na účet č. 503978/0267610019 vedeném u věřitele č. 388 (dále jen „Účet“); podle tohoto pokynu nesmí Dlužník nakládat s Prostředky zajištění a zejména je není oprávněn převádět z Účtu, dále má Dlužník Prostředky zajištění odlišit od ostatních částí majetkové podstaty tak, aby byly v majetkové podstatě rozpoznatelné pro účely rozhodnutí o vydání výtěžku.

Dlužník na výše uvedený dopis reagoval vlastním dopisem ze dne 06.03.2017 (dok. B141), v němž potvrdil, že smlouvou došlo k úhradě pohledávky Dlužníka, která na základě smlouvy č. 22579 ze dne 19.12.2012 uzavřené mezi Dlužníkem a věřitelem č. 388 byla zastavena ve prospěch věřitele k zajištění jeho pohledávky za Dlužníkem, přičemž k úhradě zastavené pohledávky na účet Dlužníka ve výši 120.000,-- EUR došlo dne 16.09.2016 a tyto prostředky jsou v majetkové podstatě Dlužníka dosud. Dlužník odmítl výše uvedený pokyn věřitele s odůvodněním, že:

- na základě souhlasu věřitele č. 388 byla zajištěná pohledávka vyplacena přímo Dlužníkovi, jako zástavnímu dlužníkovi, čímž zanikla zastavená pohledávka, jakož i samotné zástavní právo k této pohledávce, tedy i zajištění pohledávky věřitele č. 388,
- pro případ, že by věřitel č. 388 nadále byl zajištěným věřitelem, jeho pokyn ze dne 28.02.2017 nesměřoval k řádné správě ve smyslu ust. § 230 odst. 2 IZ, ale k odlišení prostředků zajištění od ostatní majetkové podstaty za účelem uspokojení tohoto zajištěného věřitele.

Na základě výše uvedených skutečností dospěl soud v rámci jejich právního hodnocení k tomuto závěru:

Insolvenční zákon pod ust. § 2 písm. g) považuje za zajištěného takového věřitele, jehož pohledávka je zajištěna majetkem, který náleží do majetkové podstaty, a to taxativně uvedenými způsoby zajištění, mezi které patří zástavní právo, aniž by v tomto (nebo jakémkoliv dalším) ustanovení insolvenčního zákona bylo rozlišováno, k čemu (k jaké zástavě) bylo zástavní právo zřízeno. Zastavená pohledávka tak v insolvenčním řízení podléhá stejným principům a režimu zacházení, jako např. zastavená věc movitá.

K argumentu dlužníka o zániku zástavního práva k pohledávce v důsledku zániku zastavené pohledávky uhrazením soud odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. dubna 2006, sp. zn. 29 Odo 251/2001, uveřejněné pod č. 41/2007 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek,

část občanskoprávní a obchodní, dostupné na www.nsoud.cz, podle něhož „S částkou, kterou zástavní dlužník do konkursní podstaty osobního dlužníka složil jako cenu zástavy nebo vyplatil zajištěnou pohledávku, správce konkursní podstaty nakládá jako s výtěžkem zpeněžení ve smyslu ustanovení § 28 odst. 2 zákona č. 328/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů. Zástavní věřitel, jehož zástavní právo tímto plněním zaniklo, má právo na vyplacení uvedené částky i v případě, že ke zrušení konkursu na majetek osobního dlužníka dojde dříve, než mu správce konkursní podstaty osobního dlužníka vyplatí (postupem podle § 28 odst. 4 uvedeného zákona) 70 % (čistého) výtěžku zpeněžení na něj připadajícího.“

Jakkoli se citované rozhodnutí vztahuje k zákonu č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, uvedené závěry jsou použitelné i v poměrech zákona č. 182/2006 Sb., insolvenčního zákona.

Tomu odpovídá i ust. § 167 odst. 4 IZ, podle kterého zpeněžením věci, práva, pohledávky nebo jiné majetkové hodnoty v insolvenčním řízení zaniká zajištění pohledávky zajištěného věřitele, a to i v případě, že nepodal přihlášku své pohledávky.

Zpeněžení sice způsobí zánik zajištění (což má význam především vůči subjektům, které nabývají majetek z majetkové podstaty při jeho zpeněžování), nicméně nemá dopad na právní postavení již přihlášeného zajištěného věřitele pro další průběh insolvenčního řízení – toto právní postavení zpeněžením nezaniká.

Peněžní prostředky získané plněním zastavené pohledávky mají tudíž stejnou povahu jako výtěžek zpeněžení předmětu zajištění osobou s dispozičním oprávněním k majetkové podstatě, z něhož musí ve smyslu ust. § 167 IZ být přednostně uspokojen zajištěný věřitel, výtěžek tedy nemůže být použit na uspokojení jiných pohledávek.

V tomto směru soud dále odkazuje na závěry vyslovené v rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. května 2015 sp. zn. 29 NSČR 4/2013, podle něhož k uspokojení zajištěné pohledávky insolvenčního věřitele mohou být použity jen peněžní prostředky získané z výtěžku zpeněžení předmětu zajištění, nikoli již ekvivalentní částka, která pochází z ostatní majetkové podstaty a ne právě jen z výtěžku zpeněžení, a to i za situace, kdy výtěžek předmětu zajištění byl spotřebován jinak, než vydáním zajištěnému věřiteli.

Z uvedeného rozhodnutí vyplývá, že nemá-li být zajištěný věřitel poškozen v průběhu insolvenčního řízení na svých právech (na uspokojení z výtěžku zpeněžení), nemůže osoba s dispozičním oprávněním tento výtěžek ani „smísit“ s ostatním majetkem v majetkové podstatě a učinit jej tak neidentifikovatelným.

Námítka dlužníka, že v procesu povolené reorganizace musí používat všechny potřebné zdroje, aby dostál své povinnosti řádně spravovat majetkovou podstatu, provozovat závod, a to i ve prospěch věřitele, není zcela přiléhavá.

Ani v probíhající reorganizaci nesmí být porušeny základní zásady insolvenčního řízení, jak jsou vyjádřeny v ust. § 5 IZ. Využití výtěžku zpeněžení hodnot určených k zajištění pohledávky způsobem odlišným od ust. § 167 IZ jak zamýšlí dlužník, takovým porušením základních zásad, zejména pak ust. § 5 písm. a) a b) IZ, nepochybně je, když tímto dojde k nespravedlivému poškození zajištěného věřitele č. 388 v podobě podstatného zhoršení uspokojení jeho zajištěné pohledávky proti jeho vůli, jakož i znevýhodnění oproti jiným zajištěným věřitelům, u nichž ke zpeněžení hodnot určených k zajištění jejich pohledávek dosud nedošlo a v budoucnu ani dojít nemusí.

Konečně námitku dlužníka, že pokyn zajištěného věřitele č. 388 ze dne 28.02.2017 není pokynem podřaditelným pod ust. 230 odst. 2 IZ, soud vyhodnotil jako mylnou, neboť výčet

činností a úkonů směřujících k řádné správě majetkové podstaty obsažený v ust. § 230 odst. 1 IZ je pouze demonstrativní (viz termín „zejména“ v první větě tohoto ustanovení). Konkrétní pokyn zajištěného věřitele, aby dlužník s peněžními prostředky získanými uhrazením zastavené pohledávky nenakládal, je v souladu s ust. § 230 odst. 2 IZ, tudíž zcela legitimní a nijak neodporující insolvenčnímu zákonu.

Výše uvedenými závěry není nikterak rozporována skutečnost, že majiteli účtu náleží oprávnění, aby na základě jeho příkazu byly peněžní prostředky z účtu vyplaceny, v poměrech insolvenčního řízení je však toto oprávnění limitováno ve smyslu ust. 167 IZ a ust. § 230 IZ.

Soud proto po přezkoumání pokynu věřitele č. 338 rozhodl tak, že tento potvrdil.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení není odvolání přípustné (§ 91 IZ).

V Ostravě dne 17. května 2017

Za správnost vyhotovení :
Jana Návratová

Mgr. David Stošek v.r.
samosoudce